

Preveč je bilo preizkušanj in smole, da bi ostalo še kaj volje. Za zdaj sva naredila križ čez Aconcaguo. Dovolj imava prezebanja, boja z viharji, nečloveških naporov. Vračava se v toplejše kraje. Nabirati moči, jesti, piti in človeško spati.

MERCEDARIO (6770 M)

Zbežala sva z gore, pregnali so naju sneg in viharji. Videla sva pobeljene gore, a sva vseeno že čez nekaj dni s še težjimi nahrbtniki z neizmerno voljo in optimizmom stopala po poti, ki ni bila pot, in se borila s podivjanimi vodami, ki so jih neutrudno zalagala snežišča, nastala v zadnjih dneh. Gore nisva poznala; imela sva le provizoričen zemljevid, a sva kljub temu našla pravo smer. Nad štiri tisoč metri sva pogumno zakoračila v deviško belino – sama samcata. Sneg je bil kot nalašč, tisti najslabše vrste, zahrbtn, ko ti noga skoraj drži, pa se potem le pogrezne v sneg prav do kolena. Nisva se hotela sprijazniti s porazom, preveč sva si želela vrha. Garala sva in v štirih dneh priplezala 5700 metrov visoko.

Tukaj na grebenu, skoraj teden dni od najbližjega človeka, se je narava še enkrat poigrala z nama. Nisva ponovila napake z Aconcague in sva skrbno in z velikim trudom privalila tridesetkilogramske skale in pričvrstila šotor. A nama je vihar, najin zvesti spremljevalec, pod steno in skozi mrežo ponoči nasul v šotorček okrog deset centimetrov svežega snega... Rjovenje viharja in ponoreli ples palic in platna sta naju spremljala še eno dolgo, negotovo noč...

Razum in trezna presoja sta premagala želja in s težkim srcem sva se odločila za umik.

V šestih dneh na gori nisva srečala nikogar.

ACONCAGUA (6960 M) – DRUGI POSKUS

Neprestani naporji so sicer načeli najino fizično in psihično počutje, nikakor pa niso omajali volje, ki je bila ob vsej tej smoli, ki sva jo imela, le še večja in bolj trdna. Ne vem, kdo nama je poslal ljudi, ki so naju povsem nepričakovano odpeljali z Mercedarija v dolino. Kdorkoli je že bil, prihranil nama je štiri dni mukotrpnega čakanja na obljubljeni prevoz sredi puščave, 2200 metrov visoko in 85 kilometrov od prvih ljudi, ob skromni hrani in čudni, rjavi vodi. Temu se reče sreča. Upam, da se naju bo odslej pogosteje držala, kajti brez dvoma jo bova še potrebovala.

Odločitev, da poskusiva še enkrat, je dozorela že nekaj dni zatem, ko naju je gora pregnala in sva ob hladnem pivu v dolini strnila neurejene vtise in zbrala svoje želje. Še vedno je nekje na vrhu v najinih mislih kraljevala Aconcagua. Šestnajst dni v njenem objemu preprosto ne moreš pozabiti.

1842 in 1843. To sta številki najinih dovoljenj. Zgovoren podatek o pravem obleganju gore. Številka bo zrasla tja do 4000. Le vsak deseti srečnež se lahko pohvali z vrhom. Namenoma sem zapisal »srečnež«, kajti poleg volje in dobre pripravljenosti potrebuješ tudi obilo sreče. Gora je neusmiljena in mnogo dni z viharji lju-

bosumno zapre vse poti in grebene le zase. Ob pravem času moraš biti na pravem mestu.

Še malo eksotike sva si privoščila. Najela sva mule, toda ne le za prtljago, ampak tudi zase. Prvič v življenju sva jahala, in to kar šest ur in pol skupaj, kar je dalo 1600 metrov višinske razlike. Prijatelj Pablo nama je dal gonjače, ki so vso pot priganjali mule, da sva bila več v zraku kot v sedlu. Na strmem pobočju pod baznim taborom sva držala pesti, da bodo utrujene mule zmogle; padec bi bil usoden tako zanje kot za naju. Neznansko sem bil zadovoljen, ko sem pred hotelom »Na Mulah« zlezal na trdna tla in ugotovil, da je z nogami vse v redu.

Tudi to je Južna Amerika.

Naslednji dan sva polna upanja in pričakovanj zagrizla v dolge serpentine proti Nídu de Condore. Četrtrič. Vsak ovinek je dobro znana zgodba. Zgodba o težavah, naporih, snegu in viharjih. O slabem počutju, križah, razočaranjih. O pričakovanju in upanju.

Veseli žal ni trajalo dolgo. Okrog 5000 metrov visoko Bojan potoži, da mu je slabo. Počivava. Počutje se ne izboljša. Poskušava še malo, a ne gre. Bojan se odloči, da bo sestopil. Slovo je težko. Žalostno gledam za prijateljem, ki počasi stopa po dolgih vijugah, po katerih sva tolikokrat iskala pot k vrhu.

Ostal sem sam. Sam s svojimi mislimi in upanjem. Počasi se dvigam meter za metrom proti Berlíni. Težke preizkušnje so pustile posledice tudi na meni. A volja in želja po vrhu sta še vedno taki, kot sta bili na začetku.

Večeri se. Pred mano je težko pričakovani trenutek.

Ujeti trenutek

ALEŠ TACER

*Plaz drobnih
kamenčkov
prši
čez preval;
trop gamsov
zapušča
melišče.*

*Odmev
komaj slišen
dotakne uho,
že skala
zakrije
njih stalno
igrišče.*

*Trenutek
prekratek
je v času
brez konca;
privid izpuhti
v gorá
zatočišče.*